

Radovi mají již několik let stejnou služku, úlisnou, hubatou, vykynutou jako z droždí, mastnou a nečistou. Připíná si bílé zástěrky jen proto, aby tím více kontrastovaly s červenou barvou její pleti, umouněností jejích rukou a nikdy nemytého krku. Vášnivě miluje křiklavé barvy, její blůzy jsou obyčejně brčálově zelené, a to ji činí tím podobnější mrkvi. Je záludná, prolhaná a smilná. Není známo, z jakých příčin ji trpí ve své domácnosti přehnaně čistotná radová a z jaké zaslepenosti přehlíží její hříchy proti každé slušnosti a solidnosti zapřísáhle korektní rada.

V druhém poschodí jsou tři byty. V největším z nich bydlí stará slečna, žijící z kapitálu. Má mužskou hlavu s huňatým obočím a přísnými rty, obrostlými chmýřím, a nosí krátce ostříhané vlasy, notně prošedivělé. Je nepoměrně vysoké, rozložitě a silné postavy a mluví hlubokým hlasem. Kdo by od ní čekal mužské, energické a tvrdé vystupování, velmi by se mýlil. Je plachá, nešťastná a nevýslovně pošetilá. Tu poskakuje po schodech jako nedospělá žabka, tu zas v zarudlých víčkách nosí studánky slz, prolitých za dávné, nevyžité mládí. Po celé týdny je tichá jako myška, a náhle se stává mnohomluvnou, zastavuje kdekoho, křiklavě se směje, zakoktává se v řeči, červená se, umlká a nakonec se zavírá na celé týdny, znovu zklamaná světem a nekonečně se stydící za své pokusy o získání lidí. Dává hojné almužny žebrákům, nedovede odolat žádné prosbě a její důvěřivost jí žene z jednoho zklamání do druhého. Je v opovržením u celého domu, kde se všechno na světě promíjí spíše než slabost a směšnost. Nikdo ji nejmenuje jménem, říká se jí „ten blázen z druhého štoku“.

Aby prý se jí tolik nestýskalo, pronajala jeden ze svých zbytečných pokojů, kde stojí též starožitné, ale dobře znějící piano, dvacetileté konzervatoristce,

s níž se podivuhodným způsobem snáší. Konzervatoristka je nehezké děvče se skřipcem, trudovité, málomluvné a pilné. Pro dům je učiněným trápením naslouchat jejím krkolomným cvičením, která neberou konce. Z piana nevytryskla již po léta melodie, neboť stará slečna nikdy nehrála. Zato, běda, kteréhosi dne počala zpívat. Zpívala nesouladně do pokřiku kláves, jako se někdy starý kanár rozezpívá při hluku kávového mlýnku, divoce, bědně, s tragickým zaujetím. Byla to pro dům velká kočičina. A že pokoj s pianem ústí do dvora, měli z toho nejvíc nájemníci zadního traktu. Učitel volal na lakýrnyky, potulující se dvorem: Dejte se přece do tance, vy dva opičáci, ať je to tu jako o pouti! Zedníci v podstřeší se řehtali a házeli oplzlé vtipy tam dolů, kde se ubohý, neplodný zármutek staré panny dral vpřed, hluchý k posměchu, jako zajíc, snažící se prorazit síť honců.

Zpěv se od té doby čas od času opakuje. Není ovšem zábavou každodenní. Někdy je nájemníkům domu mlčení dámy z druhého poschodí již podezřelé, možno říci, že se jim po této bizarní psině stýská. Po chodbách se šušká: „Copak je s tím starým bláznem, že nám už tak dlouho nezazpívala?“ Až pak to jednou přijde náhle, jako výbuch, jako smršť, nesmyslný bol se rozletí jiskrami jako zapálené saze, okna do dvora se zotvírají, kdo může, vyběhne na dvůr, na chodbách se utvoří smíchem se svíjející hloučky, a dům, od střechy až po přízemek, ožije zrůdnou blažeností.

Proti slečninu bytu je byt nemocného řezníka. Řezník býval majitelem krámku ševcova, který má teď z něho kuchyň. Kdysi to byl veliký, širokoramenný chlapík a působil mnoho hluku svou širočinou. Jednoho rána nevstal a od té doby se počaly jeho trapné dny nemocného člověka. Místo červeného sádelnatého krku je vrásčitý, hubený krček, nesoucí obtížně se třesoucí hlavu, nohy se sotva vlekou, ač není již mohutného břicha, které by jim působilo ne-